Akbaba

Bir Yunan gazetesinden: «Türklerin kuvveti varsa bizim de cesaret ve kahramanlığımız var!»
DAMGALI KAHRAMAN!

Muayyen

zamanlardaki
sancılara karşı

KİNİNLİ

GRİPİN

KULLANINIZ

4 saat ara ile günde
3 adet alınabilir.

BAŞ AĞRILARINA KARŞI

OPON

FAYDALIDIR!

SÜMERBANK

SERMAYESİ 500.000.000 T.L.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYRI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

HERİŞ REKLÂM

İ G.M.

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

YÜZDE 25 Mutlak isabet

- Ömür boyunca aylık irat
- 30000 liraya kadar iş sermayesi
- Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
- 100000 Liralık para ikramiyeleri

Fazla malûmat için şişelerimiz emrinize amadedir

TÜRK TİCARET BANKASI

T. C.

Ziraat Banka

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESA
1956 YILI İKRAMİYE PLÂNI TUTA

ŞİMDİLİK

1.750.000 Li

BU ZENGİN PLÂNDA
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeler
traktör, ziraat âletleri bulunmaktad

ANKARA SİGOR

ANKARA SİGORTA SİZİ B
TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN

SAYI : 229 C.: 9 2 AĞUSTOS 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

İBRET!

BİR sabah, Amerikan hastahanesinde, yattığım odanın kapısı açıldı: karşımda, yüzleri gülen, gözleri gülen, genç ve dolgun dudakları arasından bembeyaz dişleri gülen taze bir kadınla yeni serpmiş bir kız vardı. Bir davete gider gibi özenerek giyinmiştiler. Saçları maharetle taranmıştı. Şıktılar, zariftiler ve neşeliydiler!

Anlamıştım: Kendi hastalarını ararken benim odama girmişlerdi.

Hayır, anlamamışım!.. Kapımın önüne çektikleri lâstik tekerlekli zarif arabayı göstererek sordular:

— Bir şey okumak ister misiniz?

Araba, Fransızca, İngilizce kitaplar, mecmualarla doluydu. Yabancı dil bilmeseniz bile, resimleri sizinle konuşacak kadar canlı, güzel mecmualar...

O gün, akşama kadar, bu iki Amerikalı güzel, beyaz ışıklı gülüşleri, mavi gölgeli gözleri ve karanfil dudaklariyle, odamın mahzun yalnızlığını âdeta doldurdular.

Onlar, bir hasta odasına, sevgili bir yolcuyu uğurlamağa gidenlerin uhrevî hüznü ile girmiyorlardı. Bakışlariyle, gülüşleriyle, giyiniş ve boyanışlariyle size hayatta olduğunuzu, yarın bu kapıdan sağlam ve neşeli adımlarla çıkacağımızı, yaşıyacağımızı müjdeliyorlardı!

Bunlar kimmiş, biliyor musunuz?.. İstanbulda yaşayan Amerikalıların eşleri, kızları, hemşireleri...

Bu aileler, kendileri için aldıkları kitapları, mecmuaları, okuduktan sonra hastahaneye hediye ediyorlar ve bu muhterem güzeller, haftanın bir kaç gününde, nöbetleşe, gelip hastalara dağıtıyorlarmış: En tatlı neşeleri ve en iyi tebessümleriyle...

Yüzlerini bir daha görmiyeceğim bu şefkatli güzelleri bir çok hastalar gibi şimdi minnetle anarken, düşünüyorum:

Merhamet, ki Türk kadınının en has duygusudur. Birdenbire ne oldu, nereye gitti?.. Biz, bir komşunun derdini bütün mahallenin kendi öz derdi bilen bir neslin çocuklarıyız. Bugünkü bencil insanlar karşısında, kendi kendime: «Ayni soydan mıyız?» diye soracağım geliyor.

Amerikayı beyaz perdeden tanıyan «sosyete bayan» lar!.. Gurabalarda, Cerrahpaşalarda, Hasekilerde, Esnaf Hastahanelerinde, elem dolu gözleri duvarlara dalmış, tek ziyaretçici olmayan garipler sizi bekliyor!..

YUSUF ZİYA ORTAÇ

— Ehmet, on beş kuruşun var mı?..
— Var.. Nolacak?
— Hedi, bir gazete al da çıplak karı resimleri seyredelim!..

BİR AÇIKLAMA

İzmir mebusu Sayın Dr. Nuriye Pınar'dan aldığımız mektubu aynen neşrediyoruz:

Akbaba Neşriyat Müdürlüğüne

8 Haziranda New York'ta gazetecilere verdiğim beyanatın, A. P. Ajansı tarafından tahrif edilmiş şekli üzerine, muhterem gazetenizde bazı mütalâalar serdedilmiştir. Basın Konferansında bulunan gazetecilerden biri, gayet garip sual ve pozları dolayısiyle derhal dikkatimi çekmiş ve kendisine hangi müesseseyi temsil ettiğini sormuştum, Associadet Press cevabını verince, bültenlerinde kullanacakları kelimeleri iyi seçmele-

(Devamı 5. sayfada)

PARTİLER TURNESİ

★ Yazan : Tarık Turnike ★

Partilerimizin ileri gelen seyyar kadrosu Anadolu turnesine çıkmıştır. Akbaba, turneye çıkan parti liderleriyle beraber birer muhabir göndermiştir. Akbaba muhabirlerinin turneden gönderdiği mektupları yayınlıyoruz.

★

ZONGULDAK (Hususî muhabirimiz suret-i mahsusada hususî arabayla bildiriyor) — Osman Bölükbaşı bugün maiyetinde su yüklü on mekâre, altı sucu, dört saka ile Zonguldak'a gelmiştir. Miting yasak olduğu için, miting yerine Bölükbaşı tarafından sportif gösteriler yapıl-

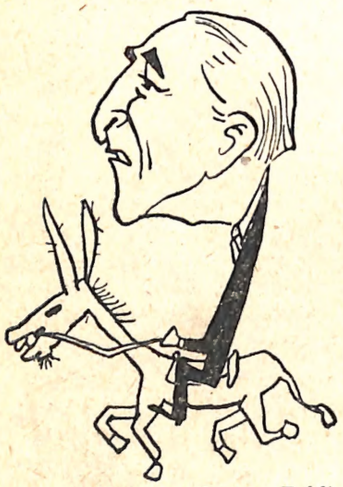

mıştır. Bölükbaşı Osman Pehlivan, bütün öbür partilileri güreş çayırına dâvet etmiş, topuna birden meydan okumuştur. Mitingler kalkalı fıkra, hikâye ve masal anlatmaz olan Osman Pehlivan:

— Var mı kendine güvenen? Hodri meydan! Desteye, baş altına, başa, kim varsa, çıksın karşıma! diye bir nâra patlattıktan sonra pazusunu topatan kavunu gibi şişirmiş, pazu gösterileri yapmıştır.

Kendisine hiç bir rakip çıkmayınca, fena halde canı sıkılan Bölükbaşı Osman Pehlivan kendi kendisiyle bilek güreşi yapmıştır. Bölükbaşı Osman Pehlivanın sağ kolu ile sol kolu arasında cereyan eden bilek güreşinde önce sağ kolu sol bileğini tuşa getirmiş, sonra sol kolu sağ bileğini parti idare heyeti kararıyle yenmiştir.

Göğde gösterisi de yasak edildiği için, Bölükbaşı Osman Pehlivan halka kendi göğdesini göstermiş ve hayranlarına pazusunu elletmiş ve sıktırmıştır.

Zonguldak'taki gösterileri büyük başarı kazanan Bölükbaşı Osman Pehlivan pılısını pırtısını, kisbetini, pazubendini, muskasını ve zeytinyağ ibriğini ve daha bazı vesika mahiyetindeki başkalarına ait kirli çamaşırları bavuluna tıkıştırdıktan sonra Zonguldak'tan yol almıştır.

★

SAMSUN (Özel muhabirimiz bildiriyor) — Bölükbaşı Osman Pehlivan burada büyük gösterilerle karşılandı. Samsun'a çoktanberi cambaz, sirk, tulûat kumpanyaları ve tiyatro trupları gelmediği için halk, Bölükbaşı'nı görünce çok sevindi. Bölükbaşı Samsunda en son marifetlerini göstererek halkı memnun etti. Bu seferki numaraları atletizm üzerine idi. Bölükbaşı atış, atıcılık, yüksek atlama, atlama ve atlatmada halkı kahkahadan kırıp geçiren gösteriler yaptı. Bilhassa lâf atma, taş atma ve başka şeyler atmada kendisine ait olan eski rekorlarını çok büyük farkla kırdı.

ORDU (Hususî muhabirimiz tele-foto ile gönderiyor) — Dün geç vakit Ordu'ya gelen Bölükbaşı bu sabah Ordu'da edebî gösterilerde bulundu. Ordu'lu Millet Partililerden Diş tabibi Yekta Karamustafa ile aralarında yapılan müşaareye C. H. P. li Bilâl Köyden de dâvet edilmişse de boş geçirecek vakti olmadığını söyleyen Bilâl Köyden, bu müşavereye katılmadı. İki C. M. P. li Bölükbaşı hak âşıkı Osman'la halk şairi Yekta Karamustafa arasında geçen müşaarenin ilgi çeken kısımlarını bildiriyorum.

Aldı Yekta Kara Mustafa, bakalım ne dedi:

Gemi kıçında ardiya
Orduya geldin Orduya
Aman Osman Bölükbaşı,
Gitmiyelim kim vurduya!

Aldı Bölükbaşı, bakalım ne dedi:

Aklım erer az hesaba,
Minnet etmem ben kasaba.

Bir şerbetçi, bir buçuk ton şerbet sattı!.

Küçültemezler, çünkü benden,
Ne köy olur, ne kasaba.

Aldı Yekta Kara Mustafa, bakalım ne dedi:

Doğurmuş anası tosun!
Bundan sonra Giresun.
Burdan oraya gidince,
Son numaranı gösteresun!

Aldı Bölükbaşı, bakalım ne dedi:

Gocunacak yok yaramız,
Partilerle hoş aramız.
Daha bir şey göstermedik,
Çoktur bizim numaramız.

Aldı Yekta Kara Mustafa, bakalım ne dedi:

Salla elini kolunu,
Tut Trabzon yolunu.
Unutma vesikaları,
Al eline bavulunu

Osman Bölükbaşı alkışlar arasında buradan ayrılmış, Karadeniz turnesine devam etmek üzere yola çıkmıştır.

TRABZON (Hususî muhabirimiz, İlyas Reis vasıtasiyle elden gönderiyor) — Osman Bölükbaşı'nın buraya gelmesi münasebetiyle, Trabzon, tarihinin en eğlenceli günlerinden birini yaşadı. Zengin bir program hazırlanmıştı. Üç gün üç gece horonla Trabzon öyle bir yerinden oynadı ki, meteoroloji istasyonları Trabzonda deprem olduğunu bildirdiler. Yağlı güreşler yapıldı. Kemençeler çalındı ve maniler söylendi. En ziyade Bölükbaşı'nın söylediği şu mâniler beğenildi:

Gemi geliyor gemi,
Tenuzi yara yara.
Ben koltuğu alırım,
Altını vura vura!
Gemilerin dumanı,
Yoktur yârin imanı.
Ben koltuğu alırım,
Islatarak tumanı...

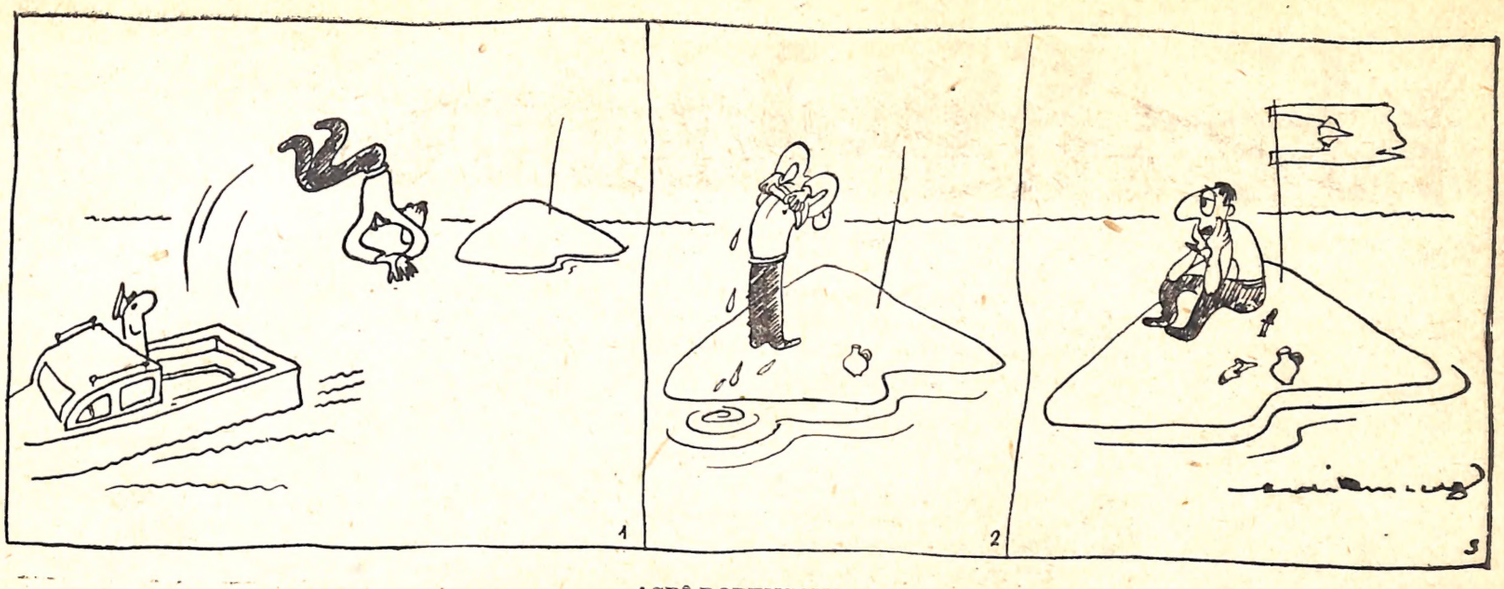

ASRÎ ROBENSON!..

ŞEMSETTİN GÜNALTAY ORTA ANADOLU TURNESİNDE:

Kırşehir (Hususî muhabirimizden bir haber çıkmadığı için kendimiz atıyoruz) C. H. P. nin son Başbakanı Günaltay Şems-üddin Efendi Hazretleri müstakbel maiyet erkânı ile birlikte, dün Konya'dan Kırşehire gelmiş ve burada söylediği çok esaslı ve sıkı bir nutukta memlekete kendilerinin ilk defa olarak demokrasiyi ve Amerikan çikletini nasıl getirdiklerinin hikâyesini anlatarak, pek çok alkış toplamıştır. Günaltay Şems-üddin Efendi Hazretleri hikâyelerini şu sözlerle bitirmiştir:

— Muhterem vatandaşlarım! Sizlere anlattığım bu acı hakikatler daha bir şey değil. Asıl en mühimlerini Yozgat'ta söyleyeceğim. Onları gazetelerde okur, şaşar şaşar kalırsınız.

★

Yozgat (Hususî muhabirimiz davul zurnayla bildiriyor) — Esbak Şeyh-ülbakan Günaltay Şems-üddîn Efendi Hazretlerinin «Bizim zamanımızdaki basınç, baskı konusunda verdiği nutuk büyük bir heyecan doğurmuştur. (Bu doğan heyecan, aktrist bayan Heyecan değildir). Şams-üddîn Efendi Hazretleri sözlerini şöyle bağlamıştır:

— Daha bu anlattıklarım bir şey değil, asıl mühimlerini ilk milletvekili seçildiğim Sıvas'ta anlatacağım. Gazetelerde okur kur, küçük dilinizi yutarsınız.

★

Sıvas (Hususî muhabirimiz balonla atıyor) — Sabık Başbakan Şems'üddn Günaltay dün Sıvasa gelmiş, hava çok sıcak olduğundan hararetle karşılanmıştır. Günaltay'ın verdiği nutukta «bu memlekete demokratik seçim kanununu biz getirdik» diye söze başlayarak anlattığı hikâye havayı biraz serinletmiş, termometre sıfır altı beş dereceye kadar düşmüştür. Şems-üddin Efendi Hazretleri nutkunun sonunda:

— Bu söylediklerim daha hiç bir şey değil, asıl mühim olanlarını Erzincanda söyliyeceğim. Onları gazetelerden okur, parmağınız ağzınızda kalır! demiştir.

Erzincan (Husus muhabirimiz telepati ile bildiriyor) — Erzincanlılar eski Başbakan'ı davul zurnayla karşılamışlardır. Şems-üddin Günaltay burada verdiği çok büyük bir nutukta şöyle demiştir:

— Biz iktidardayken henüz halkın barsakları demokrasiyi hazmedecek kadar kuvvetli değildi. Şimdi biz muhalefete geçtikten sonra, maaşallah mideler ve barsaklar ne bulursa değirmen taşı gibi övütüyor. Halk şimdi leblebi gibi demokrasi, kabak çekirdeği gibi de hürriyet yiyor. Onun için biz iktidara geçince halkın ihtiyacı olan demokrasiyi halkın ihtiyacı kadar vereceğiz.

Şems-üddîn Günaltay zaman zaman alkışlarla kesilen bu nutkunu şu sözlerle bağlamıştır:

— Bu anlattıklarım daha bir şey değil. Asıl mühimlerini 1958 seçimlerinden sonra iktidara geçince söyliyeceğim. Asıl o zaman nutuklarımı dinler, donar kalırsınız!

LİMAN YÜKLEME İŞÇİLERİNE YAZLIK ELBİSE ARALIKTA VERİLECEK!.. — Gazeteler —

— Çok şükür yazlık elbiseye kavuştuk!..

☆

ARKADAŞ!..

Genç kız, arkadaşına dert yandı:

— Nişanlım dün gece bize davetliydi, gelmedi...

— Ne saygısız herif, kim bilir, bizi kiminle aldatıyordu!..

☆

Bir Açıklama

(1. sayfadan devam)

rini kendisinden bilhassa rica etmiştim. Buna rağmen tahminimin gerçekleşti ve konuşmamda kullanmadığım kelimeler de bana izafe edildi.

Toplantıdaki iki Türk Gazetecisinin de bildiği gibi, ben, Matbuat kanunundaki tadillere dair suale verdiğim cevapta sadece bazı genç ve tecrübesiz gazetecilerin mes'uliyet hissi taşımadıklarını beyanla iktifa etmiştim. A. P. Ajansı ise bülteninde bu fikrimi bütün gazetecilere teşmil etmiştir.

Hakikati olduğu gibi bildirirken bu tavzih mektubumun gazetenizde neşrini rica ederim.

İzmir Mebusu
Dr. Nuriye PINAR

★ KOLTUKÇU AZİZ ★

— Rahim efendi, getir altı kahve...

— Baş üstüne bey baba..

Büyük odadakilerin içinde tek kadın memur olan Fahriye:

— Ben istemem bey baba, dedi.

Kapıdan girince sağdaki duvarın önünde en büyük masada oturan gözlüklü ihtiyar:

— Yooo... Olmaaaz... İçeceksin, dedi, her gün benden üçer tane çayınız, kahveniz var. Kahve içmezsen söyle gazoz getirsin.

Memurluğa gireli daha ancak iki ay olan Fahriye:

— Öyle ise gazoz içeyim Bey baba, dedi.

Gözlüklü ihtiyar kahveciye döndü:

— Beş kahve bir gazoz, Rahim efendi..

— Baş üstüne bey baba.

Dairede, müdüründen odacısına, kapıcısına kadar herkesin beybaba dediği gözlüğü ihtiyar:

— On iki gün kaldı çocuklar, dedi, tam on iki gün...

Büyük odanın öbür duvarlarının dibinde ikişer masa vardı. Bey baba, bu altı memurun şefiydi. Kapı vuruldu. Elinde evrakla bir kadın içeri girdi. Bey baba isteksiz isteksiz kadının uzattığı evraka baktı.

— Karşıya, dedi.

Kadın, bey babanın muavini olan Saim beyin masasına gitti.. Saim bey kâğıdı aldı. Dosyaları karıştırırken bey baba:

— Allah sizi de kurtarsın, dedi, tez günde tez saatte kurtulursunuz inşallah..

Bunları söylerken yakasını silkiyordu.

Briyantinli uzun saçları pırıl pırıl, parlak kravatlı kolalı dik yakalı genç memur:

— Bey baba, kaç senedir devlet hizmetindesin? diye sordu.

— Günü gününe önümüzdeki Ağustosun on yedisinde kısmet olursa tas tamam otuz dokuz seneyi dolduruyorum.

Evrakını imzalatan kadın kapıdan çıktı. Bey baba anlatıyordu:

— Yirmi bir yaşında idim. Önce askeriyeye intisap ettim. İaşe dairesinde ikinci şube temyiz kaleminde namzet memurdum. Harbin hitamında terfian Harbiye Nezaretine nakli memuriyet ettim..

Kahveler gelmişti. Bey baba, keyifle cıgarasını yaktı. Öbürlerininki, küçük beyaz fincanlardı. Beybabaninki hususi, okkalı çeşidinden, mavi zemin üzerine yaldızlı, çiçekli bir fincandı. Önden getirdiği bu fincan dairenin kahvecisi Rahimde durur, bey babaya bu hususî fincanla kahve getirirdi. Fincanı daha ağzına götürmeden dudaklarını büzüp sesli sesli havayı içine çekti. Öyle ki, sanki kahve, fincandan bir boru gibi havaya çıkacak, bey babanın ağzına dökülecekti.

Şık, genç memur:

— Daha ben o zaman doğmamıştım bey baba, dedi.

İhtiyar güldü:

— Sen değil, senin baban doğmamıştı.

Fahriye:

— Neden şimdiye kadar emekliye ayrılmadınız bey baba?

Diye sordu.

— On bir senelik hizmetimi saymadılar kızım. Tensikata tâbi tuttular. Şimdi yirmi sekizi tamamladık.

Şef muavini:

— Benim daha dokuz senem var, dedi.

— Sen de kurtulursun inşallah. Hepiniz de kurtulursunuz. Dile kolay, otuz dokuz sene bu... Bir ömür be!..

— Vallâhi öyle...

— Benden size baba nasihatı. Siz siz olun, sakın çocuğunuzu memur yapmayın. İster şoför olsun, ister berber... Yeter ki elinde bir altın bilezik bulunsun.

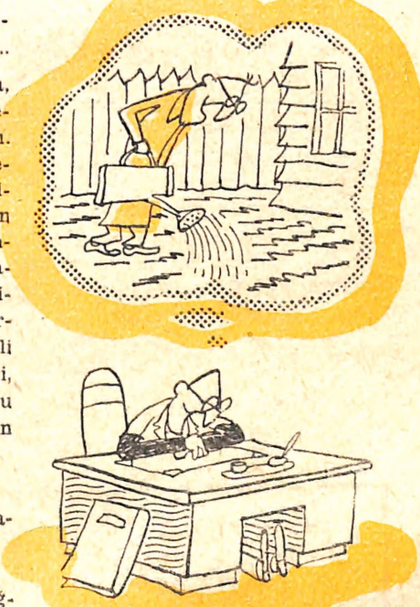

İki iş sahibi daha içeri girdi. Emekliliğine on iki gün kaldığı için bey baba elini işe sürmüyordu. Bu kâğıtlardan, pullardan, imzalardan, mühürlerden, dosyalardan gık demişti artık, Gelenlere başiyle karşıki masayı gösterdi.

— Gel on iki gün gel... Biliyor musunuz, bu on iki gün hiç geçmiyecekmiş gibi geliyor. Sanki şu otuz dokuz seneden daha uzun.

O zamana kadar hiç lâfa karışmamış olan suratında en az üç günlük sakal uzamış, ceketinin rengi atmış Safa bey:

— Bey baba, siz çalışmağa alışmışsınızdır, dedi. Şimdi emekli olunca evde ne yapacaksınız? Vallahi canınız sıkılacak.

— İlâhi Safa bey... Canım mı sıkılacak?.. Hay aklınla bin yaşa emi?.. Yahu, ne söylüyorsun sen Safa bey?.. Otuz dokuz sene, sabah git, akşam gel, sabah git akşam gel... Yalnız şu odada, şu masada, şu sandalyede sekiz senedir oturuyorum. Memurun hayatını saat rakkasına benzetirler. Yahu, Serkisof marka saat olsa, otuz dokuz senede bozulurdu be!..

— Peki bey baba, tekaüt oldun, ne yapacaksın evde?

— Ne mi yapacağım?

Bey baba, dilini damağında şaklata şaklata, yapacağı işlerin tadını duyarak anlatıyordu:

— Geniş bahçem var bir kere.. Efendime söyleyim, sabah erkenden kolları sıvadım mı, doğru bahçeye... Toprakla uğraşmak insanı geçleştirir. Akşama kadar altalta üstüste toprakla güreşirsin. Bir tarafa domates, bir tarafa salatalık... Fasulye, mısır... çiçek de yaparım. Evin önüne inşallah fıskiyeli bir havuz yaptıracağım. Kırmızı balıklara bayılırım. Ondan sonracağızıma söyleyim efendim, girersin mutfağa, istediğin gibi, gönlüne göre yemekler yap... Patlıcanlı pilâv, irmik helvası, uskumru dolması... Ondan sonra efendim, marangozluğa bayılırım. Elimden de gelir.

ŞOFÖRLER MÜŞTERİLERİNE MAKBUZ KESECEK.. (Gazeteler)

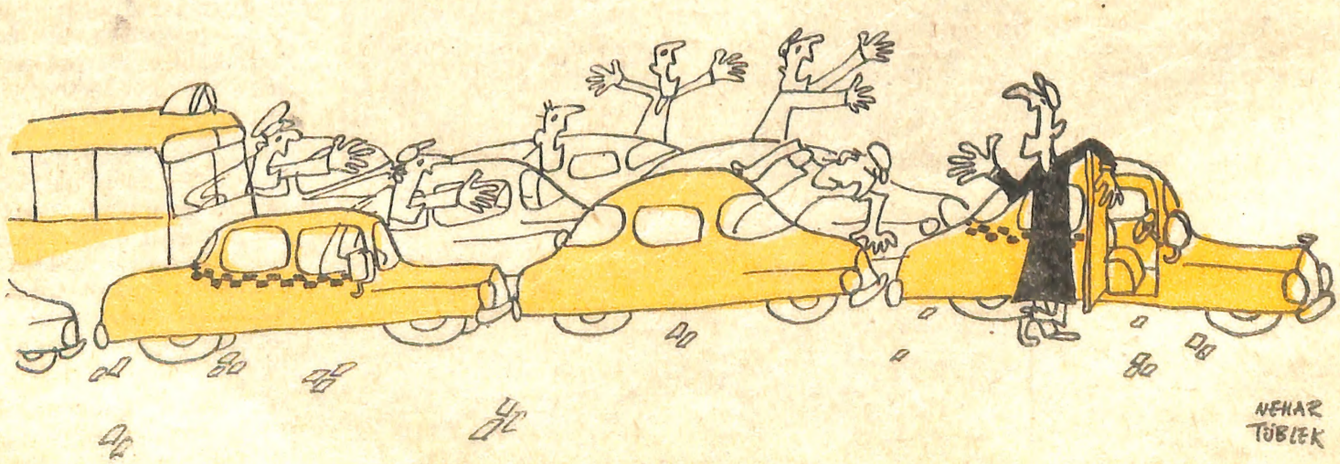

Şoför yamağı — Ne bağırıyorsunuz be!.. Usta makbuz kesecek, bakkaldan pul almağa gitti!..

Evin bütün eşyalarını değiştireceğim. Ah ah!.. Şu on iki gün geçse bir...

O gün akşama kadar bey baba, emekliliğe hasretini, emekliye ayrılınca yapacağı işleri anlattı. Altı aydır hep anlatırdı ama, günler yaklaştıkça çenesi düşüyordu.

Ertesi günü saatı saatine işinin başına geldi. Arkadaşlarına selâm verip sandalyesine oturdu. Sonra kendi kendine söylenmeğe başladı:

— Allah kurtarsın... Allah kurtarsın... Benim on bir günüm kaldı şurada. Darısı sizin başınıza.

Rahmi efendi!.. Bak ne istiyor arkadaşlar? Altı kahve yap!..

Fahriye yine nazlandı. Bey baba yine olmaz dedi. O da gazoz istedi. Bey baba ballandıra ballandıra, emekliye ayrılınca yapacaklarını anlattı. Akşama kadar odadaki arkadaşlarına üçer kahve, gazoz ısmarladı. Keyfine diyecek yoktu. Yalnız günler ona yıl gibi geliyordu.

Ertesi gün:

— Çok şükür Allahıma, on günüm kaldı, dedi.

Daha ertesi gün pazardı. Pazartesi sabahı, ilk işi kahveci Rahim'e seslenmek oldu:

— Rahim oğlum, beş kahve... Fahriye hanıma sor, çay mı, gazoz mu istiyor? Eh çocuklar, haftaya pazartesi günü aranızda son günüm. Sekiz gün var. Pazarı çıkar, yedi... Cumartesi yarım günü çıkar, altı buçuk, yirmi dört saatten...

Bey baba, çocuk gibi emekliye ayrılacağı günü, saate, dakikaya, hattâ saniyeye vuruyor, sonra gün de sekizer saatten uyku saatlerini çıkarıyor:

— Altmış beş saat, elli iki dakika, on dört saniye kaldı. Ama söyleyene kadar üç saniyesi gitti. Kaldı on bir saniye. Allah cümleyi kurtarsın.

Ondan sonra tavuklarını, yapacağı bahçıvanlığı, marangozluğu tatlı tatlı anlatıyordu.

— Vallahi, insanlarda utanma hissi kalmadı. İngilteredeki çıplaklar kampında anadan doğma dolaşıyorlarmış!..

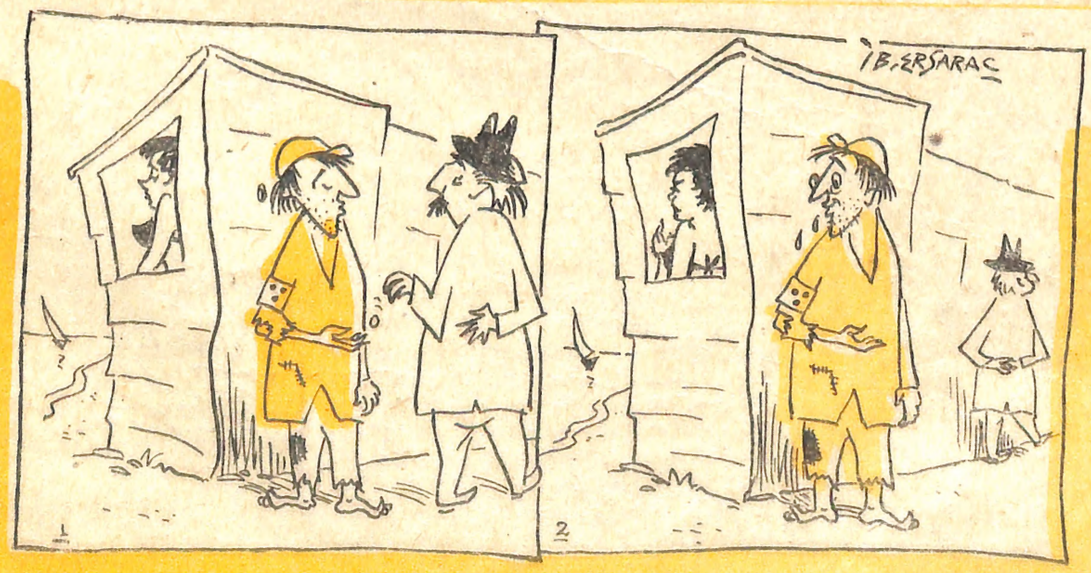

HAKİKİ DİLENCİ!..

Memurlar artık onun neler yapacaklarını ezberlemişlerdi. Son günü geldi. O gün oda oda bütün daireyi dolaştı. Büyük küçük herkese veda etti ve hepsine emeklilik hayatında yapacağı işleri anlattıktan sonra:

— Darısı inşallah sizin başınıza, Allah sizi de kurtarsın! dedi.

Pazartesi akşamı, bütün memurlar, müdür, muavin, hademeler, bey babayı uğurladılar. O mermer merdivenleri inerken, uçak merdiveninde bir film yıldızı gibi elini havaya kaldırdı:

— Darısı başınıza, darısı başınıza!.. İnşallah siz de kurtulursunuz... Allah cemi cümleyi kurtarsın! diye bağırdı.

(Devamı gelecek sayıda)

Unutamadıkları Hatıralar

Bir gazete, tanınmış adamlara unutamadıkları hâtıralarını soruyor ve aldığı cevapları yayınlıyor. Akbaba'da bu gazeteyi örnek alarak böyle bir anket yapmıştır. Ankete verilen cevaplar Neşre devam ediyoruz:

★

Şoför Rahmi'nin hâtırası:

BENİM en unutamıyacağım hâtıram âbi, on sene evvel başıma gelen bir belâdır. Hâlâ o belâyı çekiyorum. Aksarayda dolmuş bekliyordum. Arabaya bir gaco geldi. «Nereye gidiyorsun şoför efendi?» dedi. Karıya baktım, acentadan piyasaya yeni çık

mış sarı model lüks araba gibi. Karoseri oturaklı, çamurluğu pırıl pırıl, radyatörü aynalı. «Sen nereye emredersen oraya giderim hanım abla» dedim. «yeter ki sen emret, cehennemin finnarisine giderim.»

Arabaya bindi: «Çek şoför efendi Boğaza!» dedi.

Gaza bastım. Dikiz aynasından gacoyu dikizliyorum. Karı başladı benimle dalga geçmeğe. Yok efendim, makinama güvenebilir miymiş, şimdiki zamanda piston kolları çürükmüş. «Benimki sapasağlam evel Allah ablacım» dedim, sık sık yağlarım.» «Motor kısmına iyi bakmalı» dedi. «Eyvallah» dedim. «Motorundan anlamalı. Toz kaçırmıyacaksın motora bir, bir de yabancı eli değmiyecek iki. Motor, kızoğlan kız tenine benzer. Bir kerem tamire gitti mi, nâmahrem eli değmiş demektir, artık kaldır at.»

Kıkır kıkır gülüyordu. Maslak asfaltına girdik. Efendime söliim, demindenberi şanjman dişlisi gibi tıkır tıkır işleyen karı birden: «İmdaaat!.. Can kurtaran yok muuuu?» diye teklemesin mi? «Ulan ne bağırıyorsun, benzin depon mu delindi?» demeğe kalmadı, efendime söyliym, ağaçların arkasından başlar çıkmasın mı? Sarıldık. Candarması, aynasızı, sivili hep orada. Karı: «Bu herif beni kaçırdı, namusuma taarruz etti» dedi.

Vay anasını... Haydi karakola, savcılığa, oradan kodese... Bir de tahkikat yaptık ki, karının çalışmadığı hane kalmamış. Ulan hangi namusa taarruz? Dinletemedik âbi... Kanun, vesikalı olsa bilem zorlan kaçırdın, zorlan şey yaptın diyerekten erkek kısmını dinlemiyor. Meğer efendim, bu karı Amerikan artistleri gibi sekiz kocadan boşanmış. Heriflerin sekizi de şoför. Hep ayni numarayı yapar, evlenirmiş. Ya dört sene hapiste çürüyeceksin, ya karıyı nikâhlan alacaksın. N'aaparsın? Haşa huzurdan aldık karıyı. On senedir balta namussuz. Eski numarasını neden mi yapmıyor? Yapıyor, yapıyor ama, bütün şoförler tanımışlar, arabaya almıyorlar. Allahın bir enayisi benmişim âbi. En unutmadığım hâtıram işte bu kazıktır.

Dar gelirli Apti beyin hâtırası:

EFENDİM, bendenizin bir hâtıram vardır ki, bir türlü unutamam. Malûm-u âliniz, son Milli Korunma Kanununun

neşrini müteakip fiyatlardaki tenzilât bizim daire arkadaşlarını, mahalledeki komşuları heyecana getirdi. Aman ne ucuzluk, ne ucuzluk, diye anlata anlata bitiremiyorlardı. Refika: «Bey, herkesler bu ucuzluktan istifade ediyor, biz de gidip bir bakalım» dedi. Bir cuma günü daireden çıkar çıkmaz, çoluğu çocuğu aldım, Sirkeciden başladık, Taksime kadar bütün mağazaları gezdik, dolaştık. Aman beyefendi, ne eğlendik, ne eğlendik. Hiç o kadar hayatta eğlendiğimi hatırlamıyorum. Öyle şunun fiyatı kaça, bunun fiyatı kaça diye sormak yok. Her şeyin fiyatı üzerindeki etikette yazılı. Buzdolapları bin yedi yüz liraya, iki bin liraya. En beğendiğin çamaşır makinası yedi yüz, sekiz yüz. Benim kız gülmekten katıldı. Oğlan yerlere seriliyor. Hanım kasıklarını tutuyor. Benim artık gülmekten gözlerimden yaş geliyor. Vitrinlerden bakıyoruz, elektrik süpürgeleri bin lira beyefendi. Radyolar sekiz yüz, altı yüze... Kristal âvizeler bin, iki bin... Aman yarabbi, o günkü kadar gülüp eğlendiğimizi bilmiyorum... Kız, «Baba, dedi, şu ucuzluktan biz de istifade edelim». «Ediyoruz ya kızım dedim. İşte seyrediyoruz, gülüyoruz, eğleniyoruz». «Hâtıra olarak bir eşya alalım» dedi. Taksimde bir mağazaya girdik. Her şey ucuz. İnsan ne alacağını şaşırıyor. Beyefendi, hani buz yapmak için buzdolaplarının içine konulan kalıplar var ya... Naylon dan kalıp. İçine su koyuyorsun, buzdolabında buz oluyor. Tanesi 273 kuruş. Buzdolabımız yok ama, hâtıra diye ondan bir tane alıp eve getirdik. Hem süs, hem hâtıra diye konsolun üstüne koyduk.

Ayıptır söylemesi, biz ailece her öğün yemekte bir ekmek yeriz. Mağazaları gezdiğimiz akşam da bir ekmek almıştık. Ekmek yetişmedi. «Allah Allah, dedim, bu nasıl iş? Çocuklar sakın iştahınız açılmış olmasın. Bir ekmek yetişmedi.» O zaman oğlan: «Baba haberin yok mu? dedi, fiyatını arttırmamak için, ekmekleri sekiz yüz grama indirdiler.» Aman beyfendi, beni bir gülme tuttu. Derken bu gülme çocuklara sirayet etti. Artık gülmekten katılacağız. Masanın altına, yerlere serildik. Ama yavaş yavaş buna da alıştık beyefendi.

İnsan bu, her şeye alışıyor. İşte hayatımda en büyük hâtıram budur beyefendi.

Röportajcı

☆

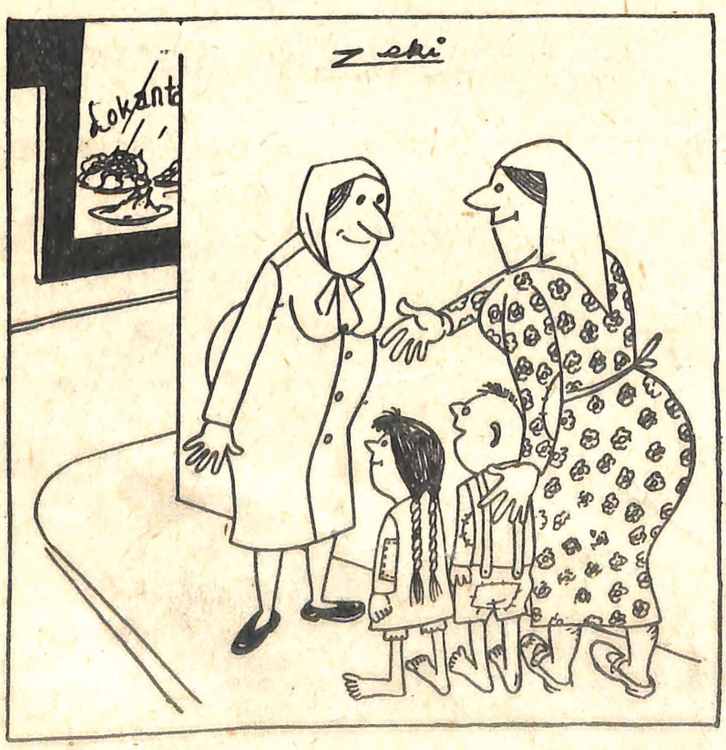

— Karınlarını doyurdum kardeş, şimdi gözlerini doyurmağa gidiyorum!..

— Çok rica ederim peşimi bırakınız!..

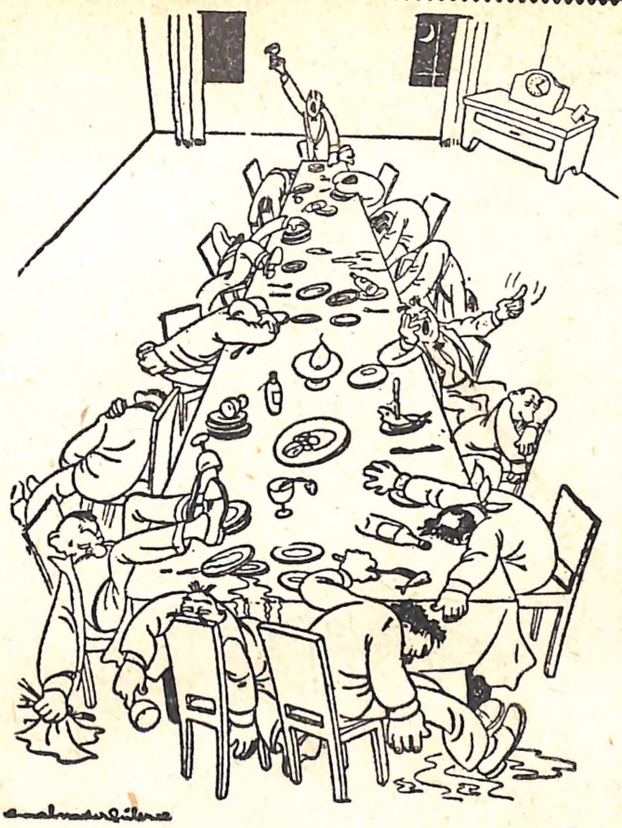

Ev sahibi — Muhterem misafirlerim, sıhhatinize içiyorum!..

Gazetelerden: Dulların, yetimlerin, tekaütlerin üç aylıkları bayram münasebetiyle 3 gün içinde verilecek!..

— Çocuklar, hakkınızı helâl edin, ben maaş almaya gidiyorum!.

Cemal Nadir

Cemal Nadir, karikatür edebiyatımızda parlayan ve sönen en büyük yıldızdır. Sönen derken, belki hata bile ediyoruz. Çünkü aradan 9 yıl geçtiği halde, ölmez eserlerinin parıltıları hâlâ sayfalarımızı aydınlatıyor.

Cemal Nadir, ilk eserlerini Bursadan Akbaba'ya göndermişti. Bu ilk eserlerde o büyük istidat pek belli olmaz.

Şehsiyeti birdenbire teşekkül etmiş ve günden güne umumi efkârın hayranlığını çeken bir kıymet olmuştur.

Cemal Nadir, yumuşak bir nüktedandı, hâdiseleri en yumuşak bir tutuşla yakalar ve tatlılıkla hicvederdi. Eserlerinde, tipler ve manzaralar yüzde yüz yerlidir. Hiç bir zaman bayağılığa düşmeden sanatın asil bir çocuğu olarak yaşadı.

Cemal Nadir, 1902 de Bursada doğdu. Babası muhacir esnaftı.

Bursa Sultanisinde ve Bilecik İdadisinde okumuştu.

Amansız bir hastalığa yakalanan Cemal Nadir 27 şubat 1947 de Taksimde Mete caddesindeki apartımanında hayata gözlerini kapadı. En güzel eserlerini daha yıllarca verecek bir yaşta olan bu mümtaz insanın ölümü, mizah edebiyatımızda hâlâ hiç doldurulmamış bir başluk bırakmıştır.

Cemal Nadir Güler'in hayatta güldüğünü pek az görmüştük. İnşallah aziz ruhu daima gülsün..

Radyoda «Vücudümüzü işletelim» saati!.

Bir Sinema Hilesi

FİLM çevirenlerin işi hep hileli dir. Sakın bundan filmciler alınıp da, vaaay meslekî haysiyetimize hakaret diye ayaklanmasınlar. Ben öyle, bazı şarlatanların, dolandırıcıların, genç kızları baştan çıkarmak için baş vurdukları çarelerden bahsetmek istemiyorum. Benim dediğim, sahici sinema hileleri... Meselâ İstanbulun göbeğinde oturup da vak'ası çölde geçen film çevirmek. Metin Toramanbey'in yaptığı gibi... Diyeceksiniz ki, İstanbulun zaten çölden farkı yok... Mesele, teknik hilelerle iş yürütmekte...

Benim çok zengin bir filmci dostum var. Yerli bir şeyler hazırlıyordu. Bana dedi ki:

— Gel, bizim çalışmalarımızı takip et... Mesleğin inceliklerini öğrenirsin. Hem de bir filmin nasıl hazırlandığını görmek, iç yüzünü tanımak tenkitlerinde fayda lı olur...

Ha, söylemeği unuttum. O zamanlar ben film tenkitleri yazardım. Sonradan işi mizah hikâyeciliğine döktüm.

Bu zengin dostumun sözünü dinledim. «Allahın Belâsı» isimli yerli filmin hazırlanışında hazır bulundum. Baş rolde meşhur dansöz «Mama» oynuyordu. Masum kız rolünü de Mine isimli sahiden masum bir kızcağız yapacaktı. Filme ilgili olsun olmasın, «Mama»nın bir çok çıplak dans sahnelerini çekiyorlardı: Göbekten, göğüsten fragmanlar, detay resimleri, gırla... «Bu olmadı, bir daha» diyorlar, kızı oynatıp oynatıp, bir alay heyecan verici dans sahnelerini filme alıyorlardı.

— Bu ne iş? diye sordum.

— Endişei ferdâ, dediler. Yani ileride lâzım olur nasil olsa... Biz bir film çekerken, her filmde kullanılabilecek sehnelerden en aşağı on beş filmlik negatif almazsak iş yaptık saymayız...

Birinci hile buydu: istifçilik, stok yapmak...

Sonra, öpüşme sahneleri geliyordu. Amma da enteresan oluyordu ha... Şimdi hiç biri esaslı öpemiyorlardı kızı. O zaman:

— Bir de sen dene...

Diye bana teklif ediyorlardı. Kızı doyasıya öpüyordum. Onlar bunu da filme çekiyorlardı. Daha sonra elektrikçi, makinist, dekoratör filân da öpüyorlar ve öpüşleri filme alınıyordu muntazaman... Meğer onlar da ileride lâzım olurmuş...

Bir gün paralı prodüktör dostum:

— Yahu, dedi, bukadar tecrübe edindin. Gel seni dublör yapalım da beş on kuruş kazan!

İşimin ne olduğunu sordum. Bana «muhtelif sahnelerde baş rolü yapan delikanlı hazır bulunmadığı zamanlarda senin arkadan, yüzün görülmiyecek şekilde resimlerini çekecekler» dedi.

Bu da filmciliğin hileli taraflarından biri...

Neden sonra, başrolü yapan delikanlı sık sık ortadan kaybolmağa başladı. Ben de, bilhassa masum kızla aşk sahnelerinde, onun yerini almağa koyuldum. Doğrusu bu işi can ve gönülden yapıyordum. Kızın gözlerinin içine bakmak mı lâzım? Bakıp gidiyordum. Öylesine dalıyordum ki, beni uyandırmak için ekseriya kolumdan çekmek lâzım geliyordu.

Ama kız da elhak güzeldi. Gayet masumdu da üstelik. Âdeta sanattan başka hiç bir şeyle meşgul değildi. Bana baktığı zaman yüreğim titriyordu. Bazan, film çekilmediği halde dahi, dekor arkalarında filan öpüşme başladık. O zamanlar dudaklarını daha uzun zaman ağzımda bırakıyordu. Ben de iyice tadını çıkarıyordum bu dudakların. İncecik belini doya doya sıkıyordum bütün kuvvetimle. Çünkü, perdede olduğu gibi, sekiz saniye, on saniye kaydı yoktu bu işte...

Günün birinde, filmin masum kızına âşık olduğumu farkettim.

— Ben, dedim, sizi seviyorum galiba...

Tatlı tatlı güldü:

— İnanayım mı acaba? Ya yanılıyorsanız?

— Bilmem... Ama zannetmiyorum...

Uzunca süren film nihayet bitmeğe yüz tutmuştu. Ben de, yakında ayrılacağımızı düşündüğüm den kıza cesaretle açıldım:

— Sizi sevdiğimi katiyen biliyorum artık. Uzak yaşıyamam sizden... Evlenelim, ha?

— Olur, dedi mahcubiyetle...

Bu kararımı zengin prodüktör dostuma bildirdiğim zaman sevinmiş görünmedi. Gayet kayıtsız:

— Ya, iyi kızdır... dedi, o kadar.

Canım sıkılmadı değil.. Kıskanıyor muydu ne, kerata?

Lâkin, tesadüfen arkamdan aralık kalan oda kapısı önünde dururken, benden sonra yan kapıdan içeri giren baş aktöre:

— Ben sana söyledim, uyuşuk, miskinin biridir... Neyse, kızı yamadık ama, az da zorluk çekmedik...

Dediğini duyunca, dostumun bana nasıl bir sinema hilesi tatbik ettiğini ancak o zaman anladım. Hoş, bir bakıma buna da teknik bir hile denebilirdi ya?

Bununla beraber, evlendiğim kız da, ben de son derece mesuduz. Keşke her hileli alışveriş iki tarafı bu derece memnun etse...

— Hikâyeci —

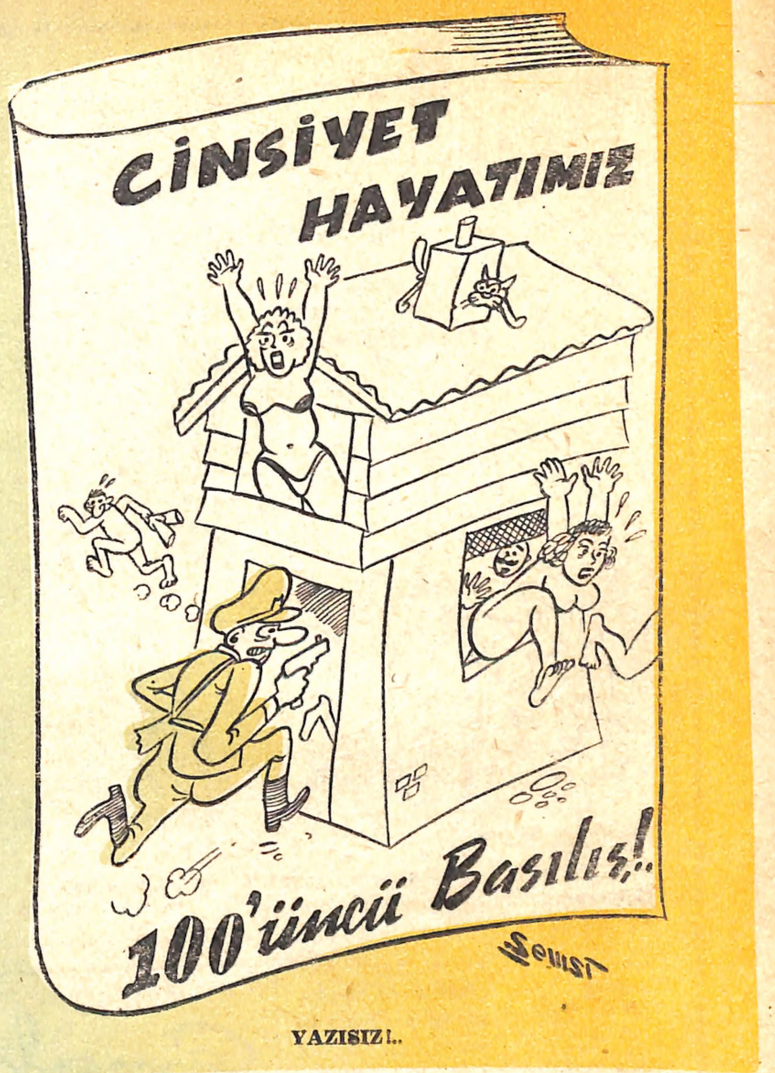

YAZISIZ!..

Milletlerin Güldükleri

FRANSIZ FIKRASI :

Loulou, yanında zengin ve ihtiyar âşıkiyle kuyumcuya girdi. Bir kaç pırlanta kolye beğendi. İhtiyar âşık:

— Dikkatli seç şekerim, diyordu, fiyatına bakma...

Kuyumcu müdahale etti:

— Müsaade edin efendim. Madam eski müşterimizdir, fiyatına bakmadan alışveriş etmez!

HOLANDA FIKRASI :

İkisi de evliydi. Dertleşiyorlardı. Evlilerin derdi malûm: karıları...

Albercht:

— Sorma azizim, dedi, karımla mağaza mağaza dolaşmak çok canımı sıkıyor....

— Bırak kendi dolaşsın...

Albrecht'in gözleri faltaşı gibi açıldı:

— Ondan daha çok korkuyorum ya...

ALMAN FIKRASI :

Hans sinemadaydı. Çok ufak tefek olduğundan, önündeki iri kıyım kadına şapkasını ihtar edemezdi. Ama yine de etti:

— Affedersiniz sayın bayan, dedi, arkamdaki zat, şapkanızdan göremiyormuş. Lütfen çıkarır mısınız?

AMERİKAN FIKRASI :

Yazıhanenin kapısı açıldı. İçeri bir baş uzandı:

— Patron yok mu?

İçerideki yarı çıplak sekreter:

— Hayır, dedi, görüyorsunuz, ben de onu bekliyorum...

YAZISIZ!..

— Sayın yolcu! Eğer sadakanızı bana verirseniz size küçük bir tenzilât yaparım!..

İSVEÇ FIKRASI :

Lübridgen, yemeğe davet ettiği güzel Anita'ya:

— Rica ederim Anita, bilhassa bu akşam beni reddetme...

— Neden? diyor sordu Anita.

— Baksana, yemekler hep baharlı....

DANİMARKA FIKRASI :

Ludhaagen, hastahanede bir kolu sargılar içinde yatan kocasının odasına girip de genç hastabakıcı kızı görünce doktorun:

— Kocanızın kolunu nasıl buldunuz? sualini şöyle cevaplandırdı:

— Sarılı olan bir şey değil doktor, Beni asıl düşündüren öteki kolu...

ALMAN FIKRASI :

Ressam Hans, o gün mükemmel bir natürmort yapmıştı. Bir tabak içinde balıklar, nefis bir francala falan filân... Tam o sırada bir müşteri gelmez mi?

— Bu tabloya ne istiyorsunuz üstad? diye sordu.

Hans:

— Beş yüz mark... dedi.

— Kabul, ama model dahil...

FRANSIZ FIKRASI :

Gayet sıska ve çirkin bir kadındı. Doktora gitmişti:

— Hep kâbus görüyorum doktor, diye dert yandı. Siz hortlağa inanır mısınız?

Doktor bıyık altından gülümsedi:

— İnanmazdım madam...

ERKEK SABAHAT

★ AKBANIN MİZAHİ ROMANI — 26 ★

— Haydi buyurun efendim, dedi..

Gazetecilerle hep beraber yemek yemek için içeri girdiler.

Andon:

— Kaçalım mı? dedi.

— Nasıl kaçarız? diye sordum.

Yedi sekiz yaşında bir çocuk:

— Ben sizi kaçırayım, dedi.

Ali:

— Tekrar yakalarlar, dedi.

Küçük çocuk:

— Onlar yakalayıncaya kadar dünyanın parasını kazanırız, dedi..

Para lâfını duyunca Ali kulaklarını dikti:

— Nasıl kazanırız?

Ben hemen:

— Dilenmek istemem! dedim.

Küçük çocuk:

— Öyle haysiyetsiz işler yapmam ben, dedi. İsterseniz hepinize iş bulurum.

— Ne işi?

— Gazetecilik, gazete satarız.

GAZETECİLİK

Andon:

— Gazete almak için para lâzım, dedi.

Ali de:

— Gazetecilikte iş yok, dedi. Akşama kadar sokaklarda bağırmaktan gırtlağın yırtılacak. Yüz gazete bile satılmıyor. Topu topu iki, üç lira ya kazanırsın, ya kazanamazsın...

Hemen lâf gazete üzerinde toplandı. Her kafadan bir lâf çıkıyordu.

— Bizde gazete mazete okuyan yok.

— Ulan gazetelerde okunacak bir şey yok ki... Hepsi birbirine benziyor.

— Hiç de benzemiyor işte!.. Benim annem bir evde çalışıyordu. Evden hanımın bilezikleri kayboldu. Hanım karakola şikâyet etti. Annemi hırsız diye yakaladılar.

Hürriyet gazetesi, bir hizmetçi hanımının bir milyon iki yüz yetmiş sekiz bin altı yüz yirmi dört liralık mücevherlerini çaldı, diye yazdı. Cumhuriyet gazetesi de: hizmetçiyi kocasından kıskanan bir hanım, hizmetçisini hırsız diye iftira etti, diye yazdı.

Yeni Sabah o gün atladığı için ertesi günü «bazı gazetelerde bir hizmetçinin çalıştığı evden mücevherat çaldığı yazılmışsa da, yaptığımız tahkikatta haberin yanlış anlaşıldığı, hizmetçinin değil, hanımın hizmetçiye ait beş yüz bin lira değerinde mücevherleri çaldığı anlaşılmıştır.» diye yazdı. Vatan gazetesi, mücevherleri hizmetçinin çalmadığını, kadının kocasının çaldığını, fakat karısından korktuğu için hizmetçi çalmıştır dediğini yazdı. Milliyet, annemin beynelmilel yankesici olduğunu, kral Farukun elmaslarını, Prenses Margaret'in incilerini, Kraliçe Süreyya'nın taçından üç tane kıymetli taş çaldığını, hattâ Kasım Gülekin evindeki gizli evrakı çalmağa memur edildiğini, fakat Gülek, in evinde, evde kalmış kızlardan gelen evlenme teklifi mektuplarından başka bir şey bulamadığı nı yazdı. Sonra da altı ay annemin hâtıralarını neşretti.

Tercüman gazetesi, Milliyete kızdı, onlar uyduruyorlar, asıl hâtıralarını bize sattı diye, vesikaları da göstererek o da ayrı bir hâtıra neşretti.

Yeni İstanbul gazetesi, çalınanların milyonlar değerinde mücevherat olmayıp, hanımın üç aylık çocuğunun nazarlık boncuğu olduğunu açıkladı.

Dünya gazetesi, hanımın kocasının iktidar partisinden olduğunu bu milyonluk mücevherleri nereden bulduklarını sordu. Bir kaç gün sonra da bu ailenin alacaklılarına «Ne yapalım, soyulduk işte!..» diye borçlarını vermemek için böyle bir havadis uydurduklarını ilâve etti.

Zafer gazetesi, evin beyinin muhalif olduğunu, ortalığı karıştırmak ve yüksek sosyetede itibarlarını arttırmak için böyle bir haber çıkardıklarını, ama adaletin pençesinden kurtulamıyacaklarını açıkladı.

Ulus gazetesi, memlekette hırsızlık aldı, yürüdü, insan milyonlarını bile muhafaza edemiyor, bu ne sefalet!.. diye ikinci baskı yaptı. Son Posta bir şey yazmadı.

Artık dayanamadım:

— Yeter ulan, dedim, sonra ne oldu?

— Sonra ne olacak?.. Hiç!..

— Nasıl hiç? Mücevherler bulundu mu?

— Yooo... Mücevher falan çalınmamıştı ki...

— Hanımın mücevherleri?

— Hanım falan yok canım...

— Peki annen?

— Benim annem de yok... Annemi falan bilmiyorum ben.

— E, gazeteler nasıl yazdı?

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

MELÂİKELER GÖTÜRDÜ

Bektaşinin biri Ramazanda bir gün canı şarap istemiş, tabiî bu işi köyde yapamaz. Almış şişeyi çıkmış bir tepenin başına, başlamış içmeğe. Tepenin altı da uçurum, bir de çay akıyormuş. Bir de bakmış ileriki köyden kalabalık bir tabut getiriyor bektaşinin bulunduğu köye. Erenler hemen şişeyi toprağa gömüyor. Bektaşiyi sakallı görünce, gökte ararken yer de bulduk diyorlar.

— Aman buna oku üfle.

Bektaşi de bu durum karşısında bozuntuya vermiyor:

— Peki, diyor, siz gidin, ben ona okur üflerim diyor. Sonra gelir götürürsünüz.

Köylüler peki deyip uzaklaşınca, erenler bu sefer tabuta bir tekme atıyor çaya indiriyor. Köye dönerken tabutun sahipleriyle karşılaşıyor:

— Ne oldu, ne yaptın, diyorlar.

— Öyle okudum ki, diyor, gökten iki tane melâike indi, biri bir başından, biri bir tarafından tutup götürdüler.

Köylüler hayretten donakalıyorlar, rahmetli sağlığında şöyle günahkârdı böyle günakârdı, diyorlar.

Bektaşinin eline ayağına kapanıyorlar:

Ertesi sabah tabutu aşağı köyden çayda yakalıyorlar. Köylüler tekrar gidiyorlar,

— Hani tabutu melâikeler götürmüştü?

Erenler istifini bozmadan:

— Ne yapayım yahu, kendiniz diyorsunuz ki, rahmetli şöyle günahkârdı, böyle günahkârdı. Kim bilir orada da ne halt etmiştir, oradan sepetlemişler!

ADEM PANCAR
Ön Cebeci arka topraklık bölge I.
No. 66 ANKARA

☆

TANRI YAZISI!

Bir mecliste Allah kelâmından bahsediliyormuş. Arapçayı iyi bilenler Kur'anı Kerimin gerçekten taklit edilemiyecek kadar fasih olduğunu söyledikleri sırada geveze biri sormuş:

— Kelâmullahın güzelliği âşikâr, Acaba Cenabı Hakkın yazısı nasıldır?

Deyince, orada bulunan Bektaşi atılarak:

— Yazısı iyi değildir, demiş.

Hazır bulunanlar hemen ayaklanmışlar.

— Sus! Günaha girme! Ne biliyorsun?

— Alnımın yazısından. Demiş.

NECATİ ERİŞ
Yeni Acun sok. No. 3 A.
Cebeci — ANKARA

EMNİYET SANDIĞI

1956 YILI TASARRUF HESAPLARI İKRAMİYELERİ

450.000 Liradır.

Çiftehavuzlar'da

BAHÇELİ EVLER APARTIMAN DAİRELERİ

Bahçelievler'de

ARSALAR

EV, APARTIMAN DAİRESİ ve ARSA'yı kazananlara (20.000) liraya kadar KREDİ

Zengin **PARA İkramiyeleri**

Ayrıca

1.500.000 Liralık

MESKEN KREDİLERİ

Şimdiden hesap açtırınız.
Her (150) liraya bir kur'a.

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMESİ BİZDEN...

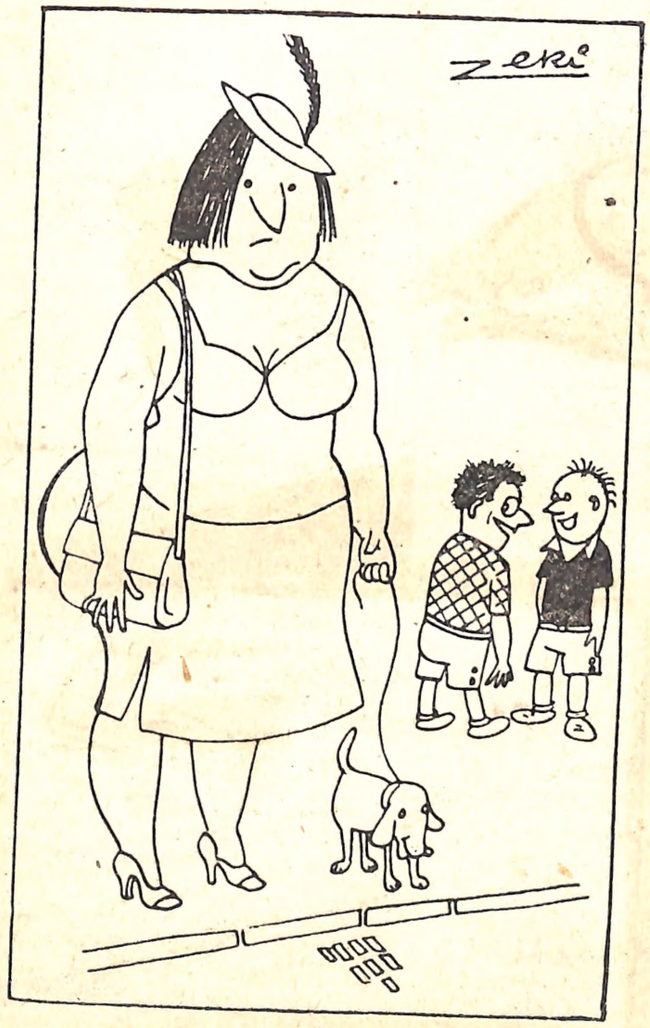

— Bil bakalım bu hanımın neden canı sıkkın?

— Neden olacak, ya şişmansın demişler, veya yaşını sormuşlardır da ondan!..

Yazan: A. Gülkadiroğlu A. Ü. Tıp Fakültesi
Çizen : Zeki.

BABAAA.. BABAAA...

Bektaşinin biri, her akşam meyhaneye gider demlenirmiş. Meyhanede bulunan ve onu kızdırmaktan zevk alan kadeh arkadaşları her gün, Bektaşi içkiden kalkıp sokağa çıkınca, başka dükkânlara gizlenip Babaaa.. Babaaa.. diye bağırırlarmış. Etrafına bakınıp, kimseyi göremeyince küfredermiş. Ve bektaşinin bu öfkeli halinden hoşlanırlarmış.

Bir gün yine böyle söylenirken, içlerinden biri yakalanır.

Bektaşi gayet tabiî bir tavırla:

— Git, anana söyle, rakı hazırlasın, der, sonra yatak serip beni beklesin. Bu gece geleceğim.

Yakalanan adam bu söze sinirlenirken, Bektaşi hemen yapıştırır:

— Bunda kızılacak ne var a oğul, baban değil miyim?

ŞERAFETTİN PAKER (
Orta mahalleden No. 24
M. KEMALPAŞA

☆

SORUYA GÖRE!

Baba erenler bir gün yıkanmak üzere hamama gider. Yıkanıp pâklandıktan sonra çıkar. Kapıya yakın bir yerde giyinirken içeri bir adam girer ve Bektaşiye sorar:

— Baba, içerisi çok kalabalık mı?

— Eh oldukça kalabalık der.

Derken, giyinmesi biter, o sıra da biri daha gelir ve sorar:

— Erenler, içerde adam var mı?

— Tek tük var, deyince, ilk soran şaşırır.

— Baba der, bana oldukça kalabalık dedin, ona tek tük diyorsun.

Bektaşi istifini bozmadan cevap verir:

— Oğul sen kalabalık sordun, o adam sordu, der.

SEMİHA AKSU
Arpacılar cad. Arpacı han No. 5
Bahçekapı — İSTANBUL

MAHALLENİN KISMETİ

★ **AKBANIN MİZAHİ ROMANI — 8** ★

İki kanatlı büyük kapıya gelince, Mâide kocaman demir anahtarı çıkardı. Kapının demir tokmağının altındaki deliğe sok tu. Çevirmeğe çalıştı. Ama gücü yetmiyor, kapının kilidini çeviremiyordu.

Evden çıktıklarından beri Tahsin efendi ilk defa konuştu:

— Ben açayım, hemşire hanım!

Elini uzattı. Eli Mâidenin bileğine değince, elektrik çarpmış gibi oldu. Hemen oraya düşüverecekti' O bir anlık dokunma ile sanki elinden bir delik açılmış, kızın bütün sıcak kanı o delikten damarlarına dolmuştu. Tokmaktan tutup kapıyı kendine çekerek anahtarı çevirdi. Kapı açıldı.

İkisi birden bir karanlığa gömüldüler. Postacı Tahsin;

— Tutsam şunu hemen şu karanlıkta, alsam kollarıma... Sonra, o kırmızı karanfil goncası dudaklarından...

Haaa... Ne yapar? Bağırırsa rezil olurdu. Bağırır mıydı? Bu işi birden yaparsa, ağzını kaparsa gık diyemez. İş işten geçtikten sonra da utanır söylemeğe. Hayır, Tahsin böyle şey yapamazdı. Neden yapamazdı?.. Yapamazdı işte... Kollarının arasına almak, ağzını tıkamak, öpmek kolay, ya ondan sonrası?.. Ondan sonra işin içinde kadına rezil olmak da vardı. Ya... Ah ah!.. Yabancı kadın şöyle dursun, iki üç senedir Postacı Tahsin karısına bile mahcup oluyordu. Haydi karısı yabancı değil, ama Mâideye karşı rezil olurdu.

Mâide elektrik düğmesini çevirdi. Tertemiz, serin, sarı taşlı, bir malta... Maltayı geçtiler. Mâide, bahçe kapısının demir kolunu kaldırdı. Bahçeye çıktılar. Bahçe mis gibi kokuyordu. Koskocaman, orman gibi bahçe... Otlar adam boyu yükselmiş. Hay Allah kahretsin, şu kadına mahcup çıkmıyacağını bilse, kendine güvenebilse, Tahsin şimdi yapacağını bilirdi. İsterse bağırsın, çağırsın... Şu piliç bütün rezalete değerdi doğrusu. Kaç para eder... Tahsin acele işlere hiç gelemez, eli ayağı birbirine dolanırdı. Eh bu maaşla geçinmek, maaşın üçte birini de kiraya verip, namuslu yaşamak kolay mı?

Mermer bilezikli kuyunun başına geldiler. Mâide çıkırıktan ipi çözerken kolu Tahsinin eline değdi. Tahsin elektrik çarpmış gibi oldu.

— Müsaade edin hemşiranım, dedi.

Kuyuya sarkıtılmış kovayı çıkardı.

Mâide, kovanın içinden paça tenceresini aldı. Taşlığa döndüler.

— Mutfakta billuriye var, onu da alayım.

Tahsin:

— Hiç lüzum yok, dedi, zahmet etmeyin...

— Neden zahmet olsun. Hacı Efendi maşallah boğazını çok sever de...

Koca moruğa «Hacı efendi» derken, genç kadının sesi sevgile titriyordu. Kadın mutfağa girdi. Tahsin içinden, ah, diyordu, ah ulan Tahsin be... Şu fırsat insanın eline bir daha geçer mi? Koskoca ev, gecenin bir vakti. Şu kadınla yapayalnız kaldım da eli elime değmedi diye kime söylese kimseler inanmaz. Ah ulan Tahsin... Otur patlıcan musakkası, kalk kabak kalyesi... Sonu elbet böyle olur. İnşallah bundan sonra kanlı kanlı dalakları, koç yumurtaları yiyecekti. Bu yaşta ha?

Kadın, bir elinde billuriye tepsisi, öbür elinde dışı soğuktan dumanlanmış bir sürahiyle mutfaktan çıktı. Nasıl geldilerse, yine öyle tıpış tıpış, kardeş kardeşcik döndüler. Yolda bir kelime konuşmadılar. Tahsin efendi kapıyı çaldı. Ne bir ayak sesi, ne bir patırdı. Bir daha çaldı. Bekledi. Yine ses yok...

—Allah Allah... Nerde bu Sıdıka?

Üçüncü çalışından epey sonra kapı açıldı. Sıdıkanın saçı başı dağılmış, yanakları pençe pençe kızarmıştı. Tahsin efendi,

— Sağır mısın? Bir saattir kapı çalıyorum.

Biraz da Mahallenin Kısmetine fiyaka olsun diye, karısına çıkışmıştı.

Yukarı çıktıkları zaman Hacı Mesut Efendi, bir eliyle kuka tesbihini çekiyor, bir eliyle saka lını sıvazlıyordu. Koca göğsü, körük gibi inip kalkıyordu.

— Çabuk geldiniz maşallah... dedi.

Sofrayı hazırlayan Sıdıkanın etekliğinin fermuarı açılmış, pırıl pırıl penbe jarse kombinezo nun altından tombul kalçası görünüyordu. Tahsin efendi, ne pasaklı karıdır bu Sıdıka, diye içinden geçirdi. Bereket versin Hacı Mesut içi geçmiş bir ihtiyardı. Ya genç birisi olsa...

(Devamı var)

Dünya Karikatürleri

— Aman baba, birazıcık daha gayret son bir tabak daha kaldı!..
— İtalyan —

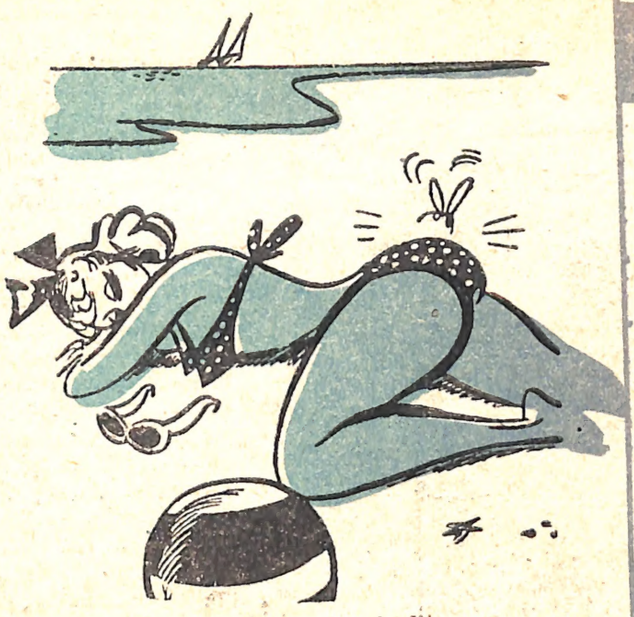

— A... Yapmayın beyefendi!..
— İspanyol —

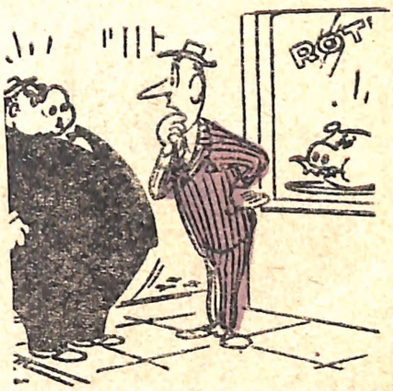

— Bu surat bana yabancı değil, daha yeni görmüş gibiyim!...
— Arjantin —

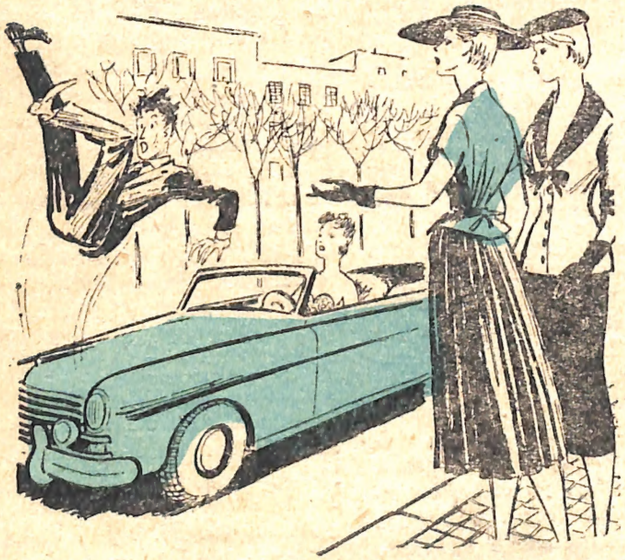

— Sırnaşık kızın biri... Her gördüğü delikanlıya çarpar!..
— İtalyan —

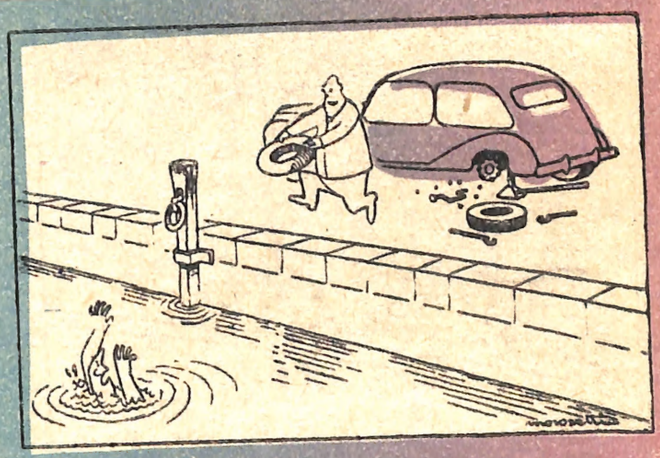

YAZISIZ!..
— İtalyan —

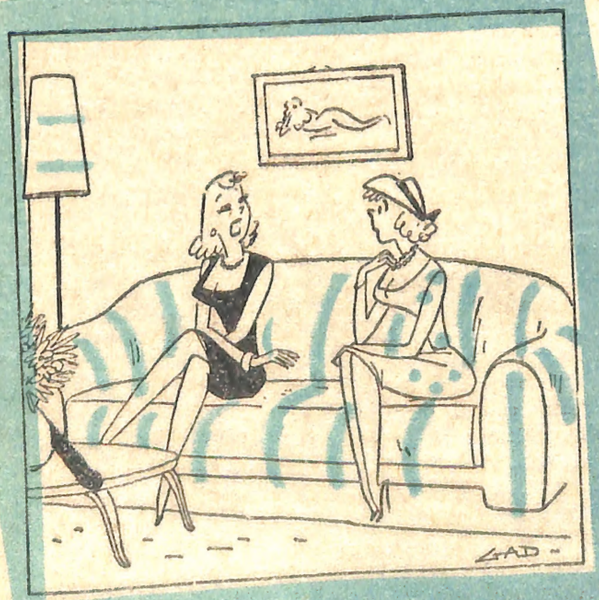

— Onunla evlenirsem çok mesut olacağım, hem zengin, hem de sıhhati berbat!..
— Fransız —

— Yüzünüzü tanıyor gibiyim... Siz ya metresimin kocasısınız, ya karımın âşıkı!..
— İtalyan —

GRAFİKA

Sana

hazırladığınız her şeye
en iyi tabiî
bir mamulün nefasetini verir.

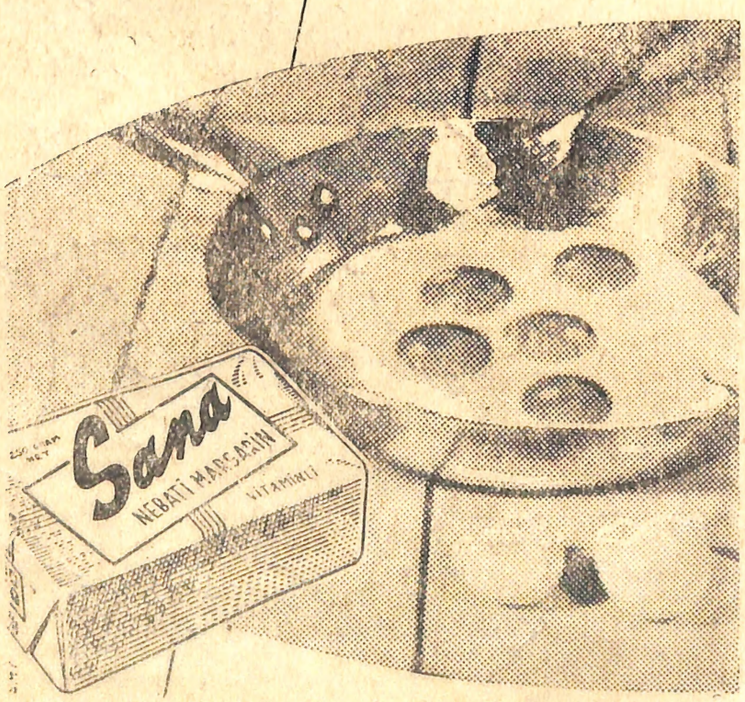

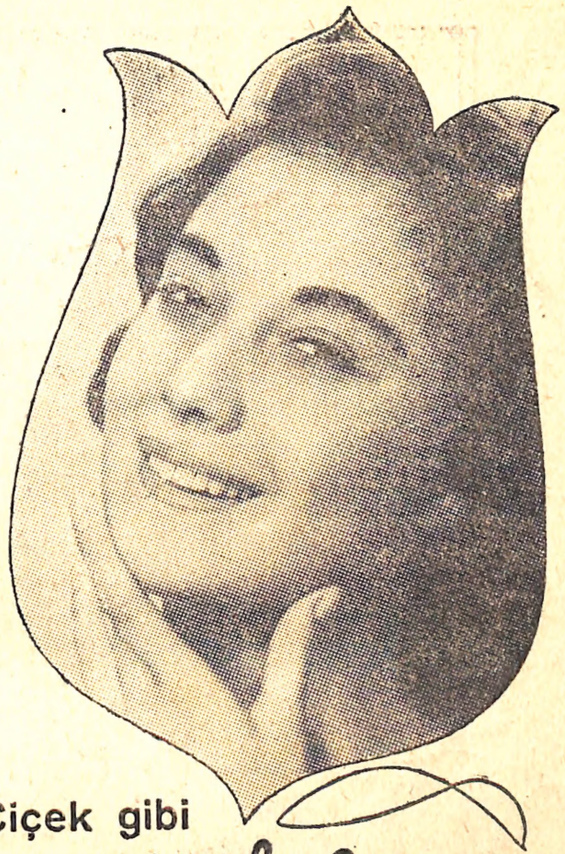

Çiçek gibi
taze
bir cilde sahip olmak isterseniz

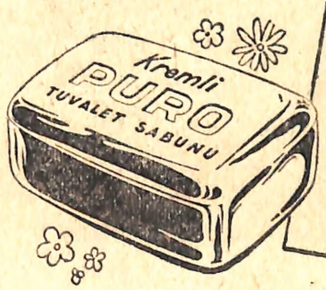

siz de benim gibi yapınız.. banyo ve lavabonuzda bol köpüklü - nefis kokulu, kremli PURO TUVALET SABUNU kullanınız.

Güzelliği ile nam salan genç filim yıldızı DENİZ TANYELİ hayranlarına Puro Tuvalet Sabunu tavsiye ediyor. Deniz diyor ki "Puro cildin krem ihtiyacını karşılar... Puro cildi besler, h ve makyajın muzur tesirini berta Puro gençleştirir... güzel cazibenizi arttırır...

BOL KÖPÜKLÜ - NEFİS KOKULU

PU

Tuvalet sabun

Sahibi :
YUSUF ZIYA ORT

Yazı İşlerini fiilen idare
AHMET KOÇER

Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATA

Basıldığı yer:

Akbaba

Kadın — Terbiyesiz!.. İmdadıma koşanları atlatıp beni kurtmaya geldiğin zaman, evli olduğunu neye söylemedin!..

A GÖKALP'A İNANIR MISINIZ?

...nim ruhlar üzerindeki tecrü-
...erime göre de, tebessüm in-
...nlığın mümeyyiz alâmetidir.»
Akbaba size iki tebessüm
hazinesi takdim ediyor:

Sahtkârsız Memleket

Rus edebiyatının milletler-arası en büyük şöhreti Arkady Averçenko'nun bu güzel mizah eseri bütün dünya dillerine çevrilmiştir.

Bu eseri, Hasan Âli Ediz asına lâyık bir itina ile dilimize çevirdi. Fiyatı 1 lira

Kapatma!

Türk mizahının genç değeri Bülent Oran'ın bu kitabını okurken kahkahalarla güleceksiniz. Fiyatı: 1 Lira